

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.727 van 12 maart 2014
in de zaak A. 209.794/XIV-35.181**

In zake : Anita VANOPPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Mary
kantoor houdend te 1060 Brussel
Afrikastraat 92

tegen :

de POLITIEZONE HASSELT – ZONHOVEN –
DIEPENBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Hofströssler
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 augustus 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het politiecollege van de PZ Hazodi van 13 juni 2013 ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 19 juni 2013, waarbij de weddeschaal van mevrouw Anita Vanoppen met ingang van 13 juni 2013 herzien wordt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswert heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 februari 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Kurt Willems, die loco advocaat Patrick Hofströssler verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswert heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster werd met ingang van 16 september 1985 als contractueel klerk-typist aangesteld bij de stad Hasselt. Met ingang van 16 maart 1986 werd zij op proef benoemd.

Tijdens zijn vergadering van 22 februari 2000 beslist de gemeenteraad van Hasselt om verzoekster met ingang van 1 maart 2000 te bevorderen tot de graad van administratief medewerker. Op 9 maart 2000 beslist het college van burgemeester en schepenen verzoekster in te schalen op de weddeschaal C1. Haar wedde bedraagt op 1 januari 2001 833.000 Belgische frank.

Verzoekster stelt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat zij in het raam van de octopushervormingen als niet-politioneel personeelslid overging van de stad Hasselt naar de lokale

politiezone HAZODI. In het rapport “Politiezone HAZODI. Forensische audit – inschaling CAlLog personeel” wordt vermeld dat op 1 april 2001 alle personeelsleden van de stad Hasselt die zullen overstappen naar het CAlLog-personeel van de politiezone HAZODI door de personeelsdienst van de stad Hasselt werden overgedragen aan de politiezone in oprichting. Uit het rapport blijkt ook dat, waar het personeel van (onder meer) het administratief en logistiek kader (CAlLog) reeds op 1 april 2001 een overstap heeft gemaakt naar het nieuwe statuut van het personeel van de politiediensten, dit nieuwe statuut maar toepasselijk is geworden op het niet-politioneel gemeentepersoneel vanaf 1 januari 2002. Op 1 januari 2002 gaat de politiezone HAZODI effectief van start en krijgt zij rechtspersoonlijkheid.

Het college van burgemeester en schepenen beslist reeds op 21 juni 2001 om verzoekster, met ingang van 1 januari 2001, in te schalen in de weddeschaal B4 (wedde 1.000.000 Belgische frank).

Op 19 februari 2002 beslist het politiecollege om aan verzoekster de weddeschaal B3B toe te kennen met ingang van 1 januari 2002. (1.203.158 Belgische frank (29.825,51 euro)). Op 23 april 2007 beslist het politiecollege om verzoeksters weddeschaal om te zetten in de schaal B3B.1, corresponderend met de graad “technisch consultant”. Dit was het gevolg van een wijziging in de regelgeving met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten.

Op 20 december 2012 beslist het politiecollege om de individuele jaarwedde van verzoekster, assistent, overeenkomstig het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten en overeenkomstig het koninklijk besluit van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001, te herzien en vast te stellen als volgt: verzoekster krijgt de weddeschaal C3A.1 met ingangsdatum van 20 december 2012, waardoor haar jaarwedde 24.457,38 euro bedraagt. Verzoeksters individuele jaarwedde wordt niet formeel herzien voor de periode tot 20 december 2012. In deze beslissing van 20 december 2012 wordt, onder meer, vermeld dat de beslissing van 21 juni 2001 van het college van burgemeester en schepenen waarbij verzoekster vanaf 1 januari 2001 de weddeschaal B4 toegekend kreeg, geen enkele wettelijke grondslag had. Meer zelfs, aangezien verzoekster pas

op 1 maart 2000 de overstap had gemaakt van een weddeschaal D3 naar weddeschaal C1 door bevordering, was een nieuwe stijging in graad manifest onmogelijk en manifest in strijd met de toepasselijke wetgeving. Voor die loonsverhoging bestond geen enkele grondslag. Verzoekster bekwam daaropvolgend een substantiële verhoging van wedde in de loop van 2001 middels een collectief bericht van mutatie dat op 10 oktober 2001 vermeldde dat de jaarwedde B4 was vanaf 1 januari 2001. Bij de overgang naar de politiezone HAZODI werd verzoekster dan ook foutief ingeschaald. Het college van burgemeester en schepenen werd bij het nemen van zijn beslissing van 21 juni 2001 op dezelfde manier misleid als het politiecollege dat op 19 februari 2002 een foutieve inschalingsbeslissing nam. Pas na een onderzoek door een onafhankelijk auditkantoor heeft het politiecollege vastgesteld dat het inzake de inschaling van verzoekster een foutieve beslissing had genomen, aldus de beslissing van 20 december 2012. Verzoekster heeft deze beslissing aangevochten met een annulatieberoep en een vordering tot schorsing, bij de Raad gekend onder het nummer A. 208.182/IX-7951.

Met een beslissing van 11 juni 2013 trekt het politiecollege zijn beslissing van 20 december 2012 in.

Op 13 juni 2013 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Zij luidt als volgt:

“(…)

1. Wettelijk kader

- KB 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, in het bijzonder deel XI, houdende vaststelling van het geldelijk statuut, BS 30 maart 2001, nadien meermaals gewijzigd.

- KB 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten, BS 31 maart 2001, opgeheven bij het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, KB 30 maart 2007.

- Bijlage 12 bij het KB van 30 maart 2001 KB 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten.

- Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, nadien meermaals gewijzigd.

- KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, BS 30 maart 2007,

- Wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met

betrekking tot de politiediensten, BS 30 april 2002.

- Omzendbrief PLP 16ter van 29 maart 2002 betreffende de overgang van het administratief en logistiek kader de lokale politie, krachtens artikel 235, tweede, derde en vierde lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, BS 18 maart 2002.

- Wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, BS 6 januari 2001

2. De feiten

2.1. Wettelijk kader

1. In de jaren 2001 en 2002 werden de voormalige korpsen van de gemeentepolitie Hasselt, Zonhoven en Diepenbeek omgevormd tot de politiezone HaZoDi, zoals voorzien door de Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, (BS 5 januari 1999).

Een politiezone omvat één of meer gemeenten en wordt, naargelang het geval, een een- of meergemeentzone genoemd. (...) HaZoDi is dus een meergemeentzone, hetgeen impliceert dat zij rechtspersoonlijkheid heeft. (...) In de meergemeentzones worden de bevoegdheden van de gemeenteraad inzake de organisatie en het beheer van het lokaal politiekorps uitgeoefend door de politieraad. De respectieve bevoegdheden van het college van burgemeester en schepenen en van de burgemeester inzake de organisatie en het beheer van het lokaal politiekorps worden uitgeoefend door het politiecollege. (...)

In het kader daarvan werd op 1 april 2001 personeel van de rijkswacht en van de gemeentepolitie overgedragen naar de politiezone als CALog personeel. Ingevolge de bekendmaking van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (BS 31 maart 2001, hierna genoemd RPPol) en het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten (BS, 31 maart 2001). moest aan ieder actueel personeelslid van de gemeentepolitie de graad en loonschaal toegewezen worden die hem toekomt in de lokale politie.

Het nieuwe statuut van het personeel van de politiediensten werd evenwel slechts vanaf 1 januari 2002 van toepassing op niet-politioneel gemeentepersoneel. Tijdens de overgangsfase tussen 1 april 2001 en 1 januari 2002 was dus het administratief en geldelijk statuut van de stad Hasselt nog van toepassing.

Art. 2.3.1 t.e.m. art. 2.3.21 van het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, regelt daarbij de bepaling van graad en loonschaal voor het administratief en logistiek kader. Bijlage 12 bij het KB, zoals ingevoerd bij het KB van 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten, stelt de loonschalen vast (met name door te verwijzen naar de ermee overeenstemmende loonschaal van hetzelfde niveau die geldt voor het personeel van federale ministers).

Ingevolge het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, BS 30 maart 2007, werden die loonschalen met ingang van 1 januari 2007 opnieuw gewijzigd.

2.2. Overdracht personeel

Het CALog-personeel wordt onderverdeeld in vier niveaus (van A tot D) (...), en elk niveau wordt nog verder onderverdeeld in verschillende graden. De overzetting van CALog-personeel van de stad Hasselt naar de politiezone HaZoDi, impliceerde dus dat de betrokken personeelsleden opnieuw een niveau en een graad dienden te worden toegewezen binnen hun nieuwe werkomgeving.

Het niveau dat men verwierf, werd daarbij gekoppeld aan de loonschaal die het betrokken personeelslid had op 31 december 2001. Bijlage 12 bij het KB van

30 maart 2001 voorzag daarvoor in een tabel, waarbij aan de rechterkant de oude loonschalen stonden opgelijst, en in de linkerkolom de nieuwe loonschalengroepen die daarmee overeen kwamen. Het betrokken personeelslid werd op niveau A, B, C of D ingeschaald naarmate zijn op dat moment geldende loonschaal in de rechterkolom in niveau A, B, C of D vermeld stond. Het was met andere woorden het loon dat het betrokken personeelslid eind 2001 genoot bij de stad Hasselt, dat bepaalde of het personeelslid bij de politiezone HaZoDi in niveau A, B, C of D werd ingeschaald.

De graad die het personeelslid verkreeg was in beginsel de algemene graad binnen dat niveau, behoudens wanneer een bijzondere graad binnen dat niveau nauwer aansloot bij het toenmalige ambt.

Uit de vaststelling van niveau en graad, vloeide dan weer de wedde voort die men vanaf 1 januari 2002 zou verkrijgen.

De loonschaal waarop men dd. 31 december 2001 was ingeschaald bij de stad Hasselt, was dus bepalend voor de administratieve en financiële overzetting van het personeel naar de politiezone.

De inschaling van CALog personeelsleden in de loonschalen van de geïntegreerde politie geschiedde daarop volgens een driestappenmethode:

Stap 1: Bepaling van de loonschalengroep en vervolgens de loonschaal

Stap 2: Herberekening van de huidige wedde

Stap 3: Herberekening van de nieuwe geldelijke anciënniteit.

De loonschalengroep waar men na inschaling in terecht kwam, kon daarbij verschillend zijn van de loonschalengroep die "en regime" aan bepaalde graden was verbonden. In het overgangsrecht was er met andere woorden geen verband tussen de graad die men had, en de loonschalengroep waar men in terecht kwam.

2.2. De feiten ten aanzien van Anita Vanoppen

Op 21 juni 2001 nam het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt een beslissing om Anita Vanoppen vanaf 1 januari 2001 in te schalen in weddeschaal B4.

Die beslissing had geen enkele wettelijke grondslag. Meer zelfs, aangezien Anita Vanoppen pas op 1 maart 2000, de overstap had gemaakt van een weddeschaal D3 naar weddeschaal C1 door bevordering, was een nieuwe stijging in graad, manifest onmogelijk en manifest in strijd met de toepasselijke wetgeving.

Voor die loonsverhoging bestond geen enkele wettelijke grondslag (benoeming, bevordering of enig andere juridische grond).

Anita Vanoppen verkreeg daaropvolgend een substantiële verhoging van wedde in de loop van 2001 middels een collectief bericht van mutatie dat op 10 oktober 2001 vermeldde "Jaarwedde B4 01/01/2001 : 1.200.000, + regul. Januari 2001 t/m september 2001".

Op 15 oktober 2001 vonden er correctiebetalingen plaats, om vanaf 1 januari 2001 het loon van Anita Vanoppen in overeenstemming te brengen met de "nieuwe loonschaal" B4 overeenkomstig het voormelde bericht van mutatie. Vanaf oktober 2001 werd de loonschaal B4 van in het begin volledig uitbetaald.

Uit de individuele rekening van Anita Vanoppen blijkt dan ook dat zij ten tijde van de overschakeling van het CALog personeel van de stedelijke omgeving naar de politiezone HaZoDi, een substantiële verhoging in loon (zowel wedde als toeslagen) bewam van 2.432 EUR per maand naar 3.082 EUR per maand. De jaarwedde van Anita Vanoppen sprong op 1 januari 2001 van 20.045,59 EUR naar 29.747,22 EUR (dit omwille van de correctiebetalingen die in de loop van 2001 nog werden uitbetaald).

Die foutieve wedde B4 werd bovendien ter voorbereiding van de overdracht van het stadspersoneel van Hasselt aan de politiezone HaZoDi doorgegeven aan het sociaal secretariaat, zodat de inschaling van Anita Vanoppen gebeurde op basis van een foutieve loonschaal.

Het is inderdaad het bedrag van 1.200.000 BEF (wat overeenkomt met de weddeschaal B4) dat werd gebruikt door het sociaal secretariaat voor de nieuwe inschaling, daar waar in werkelijkheid de wedde volgens de loonschaal C1 wettig was en had moeten worden doorgegeven.

Bij beslissing van 22 mei 2001, besliste de gemeenteraad van Hasselt, in uitvoering van art. 12.2.1. RPPol juncto art. 12 van de Wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, om Anita Vanoppen in de graad van assistent de gemene graad voor niveau C, in te schalen.

Volgens bijlage 12 bij het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, komt de oude weddeschaal C1 voor Anita Vanoppen overeen met de nieuwe weddeschaal CIA. De oude weddeschaal B4 komt overeen met de nieuwe weddeschaal B3b. Aangezien Anita Vanoppen in werkelijkheid slechts de weddeschaal C1 had op 31 december 2001, diende zij dus te worden ingeschaald in weddeschaal CIA.

Op 19 februari 2002 besliste het politiecollege van de politiezone HaZoDi om overeenkomstig het KB van 30 maart 2001 de individuele jaarweddes van bepaalde statutaire personeelsleden te herzien. Voor Anita Vanoppen werd, op basis van de doorgegeven informatie, met ingang van 1 januari 2002 de weddeschaal vastgesteld op B3B, zijnde een jaarwedde van 29.825,51 EUR.

Het besluit is dan ook dat er geen enkele wettige rechtvaardiging bestaat voor de overstap in loonschaal van C1 naar B4, zodat het sociaal secretariaat ten onrechte de weddeschaal B4 heeft gebruikt voor de inschaling in de nieuwe weddeschaal B3B.

3. Anita Vanoppen werd op 22 november 2012 gehoord

Met een aangetekende brief werd Anita Vanoppen door het politiecollege uitgenodigd om te worden gehoord, teneinde Anita Vanoppen met de feiten vermeld hiervoor te confronteren.

Anita Vanoppen werd uitgenodigd om op 22 november 2012 te worden gehoord, in aanwezigheid van haar raadsman indien zij zulks wenste.

Op 22 november 2012 verscheen Anita Vanoppen niet. Haar raadslieden, Mr. Sven Mary en Mr. Sven De Baere, verschenen om 14u11.

Met de aangetekende brief werd aan Anita Vanoppen gemeld dat het rapport van I-Force dd. 8 december 2011 en dat van 20 juni 2012 voor inzage beschikbaar was. De stukken werden toegezonden aan de raadslieden.

De raadslieden van Anita Vanoppen hebben volgende beperkte verklaring afgelegd: Een foutieve inschaling wordt betwist. Dat de inschaling uitgelokt of mogelijk gemaakt is, wordt betwist. Er is sprake van bedrog en bedrieglijke opzet, dat wordt ook betwist. De verweermiddelen waarom dat gebeurt zal ten gepaste tijde voor de rechtbank verdedigd worden. Deductie is dat zij niet menen dat er terugbetaald zal worden. De raadslieden hebben geweigerd het PV van verhoor te ondertekenen.

Aansluitend werd aan de raadslieden van Anita Vanoppen gevraagd of zij stukken wensten neer te leggen. Zij verklaarden geen stukken te willen neerleggen.

Anita Vanoppen zette echter wel op een later moment haar argumenten ten gronde uitvoerig schriftelijk uiteen, namelijk in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in de procedure G/A 208.161/IX-7946. In dat verzoekschrift betoogde zij onder meer dat de beslissingen van het politiecollege van 19 februari 2002 en van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt van 21 juni 2001 rechtsgeldig waren en reikten ze alle elementen aan die dit volgens haar zouden bewijzen, zodat de politiezone het standpunt van Anita Vanoppen kent over de feiten die aan de grondslag liggen van onderhavige beslissing en het recht van de politiezone om dit te corrigeren, ondanks haar weigering om deel te nemen aan een verhoor.

4. Motieven

Gelet op het feit dat de politieraad meent dat zij de bevoegde overheid is om Anita Vanoppen in haar juiste weddeschaal in te schalen, onder meer gelet op art. 56 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (WGP), art. 12, eerste lid van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, art. 235 WGP, art. 236 WGP, art. 248 WGP, art. 12.1.1. van het Rppol, en art. 12.2.1. van het Rppol.

Gelet op de finaliteit van deze beslissing om de verloning van Anita Vanoppen op een wettige manier vast te stellen voor de toekomst, met benoeming in haar wettige graad en weddeschaal zoals hierna in artikels 1 en 2 gedaan.

Gelet op de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een Geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus.

Gelet op het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, in het bijzonder deel XI, houdende vaststelling van het geldelijk statuut.

Gelet op het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, waarbij elk personeelslid van het administratief en logistiek individueel diende te worden ingeschaald in de nieuwe loonschaal overeenkomstig de inschalingstabellen 1 en 4 bij dat KB, en dit met terugwerkende kracht tot 1 januari 2007.

Gelet op het feit dat Anita Vanoppen tijdens de overgangperiode voor overdracht van personeel van de stad Hasselt naar de politiezone vooraf, vooraleer de inschaling een feit werd, een hogere vergoeding en schijnbaar een hogere loonschaal heeft gekregen, waarvoor geen objectieve maatstaf (zoals bevordering/benoeming) kon worden aangetroffen, zodat op basis van die hogere verloning een hogere inschaling werd bekomen, waaraan dan weer een hogere verloning is gekoppeld.

Gelet op het feit dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt van 21 juni 2001 manifest onwettig is, aangezien middels die beslissing aan Anita Vanoppen een verhoging van niveau C naar B werd toegekend, waarvoor geen enkele wettige rechtsgrond bestaat. Dat dit gebeurde nadat zij reeds voordien in maart 2000 een verhoging van niveau D naar niveau C had bekomen. Dat geen beslissing van de toenmalige korpschef voorligt die Anita Vanoppen zou hebben benoemd in een hogere functie met weddeschaal B4 op basis van haar diploma bestuurswetenschappen en haar ervaring in persoonsgerelateerde materies. Dat de bevoegdheid van de toenmalige korpschef om een functiewijziging door te voeren in elk geval niet de bevoegdheid inhoudt om een personeelslid te bevorderen.

Het lijkt erop dat het college van burgemeester en schepenen op dezelfde manier werd misleid als het politiecollege op 19 februari 2002 om foutieve inschalingsbeslissingen te nemen.

Dat geen enkele instantie die onwettigheid in het verleden heeft opgemerkt geen afbreuk doet aan de onwettigheid ervan. Dat niet blijkt dat het SSGPI bij haar beoordeling op de hoogte was van het feit dat Anita Vanoppen op datum van 31 december 2000 ingeschaald was in weddeschaal C1 en dat er voor de inschaling in B4 door de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 juni 2001 geen rechtsgrond was.

Gelet op het feit dat het politiecollege bij de inschalingsbeslissing van 19 februari 2002 hierin te goeder trouw vertrouwd heeft op haar medewerkers en de personeelsleden die de dossiers voorbereidden en dat zij vele jaren later, na het onderzoek door een onafhankelijk auditkantoor, heeft moeten vaststellen dat zij bij het ondertekenen van het besluit niet beschikte over de gegevens die noodzakelijk

waren voor een correcte beoordeling. Gelet op het feit dat de beslissing van het politiecollege met andere woorden steunde op een beslissing die manifest onwettig was, en door diezelfde manifeste onwettigheid wordt geraakt.

Gelet op het feit dat die foutieve inschalingsbeslissingen een manifeste onwettigheid uitmaken daar zij op geen enkele rechtsgrond berusten.

Dat er geen praktijk bestaat binnen de politiezone om aan diegene die een hogere functie uitoefent, de facto een bevordering of benoeming toe te kennen, dus zonder de toepasselijke regelgeving in acht te nemen.

Dat het gegeven dat een ander personeelslid dat foutief werd ingeschaald door haar huidige werkgever (nog) niet werd heringeschaald, niets afdoet aan die manifeste onwettigheid. Dat geen bewijs voorligt dat haar huidige werkgever op de hoogte is van de resultaten van het gevoerde onderzoek, en dat dit sowieso geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ten aanzien van Anita Vanoppen geen verantwoording terug te vinden is voor de overgang van schaal CI naar B4.

Gelet op het verhoor van Anita Vanoppen dd. 22 november 2012, waar Anita Vanoppen niet is komen opdagen, en waar de beperkte verklaringen die de raadslieden van Anita Vanoppen op 22 november 2012 hebben afgelegd het voorgaande niet ontkrachten. nu de raadslieden geweigerd hebben op de feitelikheden in te gaan.

Gelet op het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring neergelegd door Anita Vanoppen in procedure nr. G/A 208.182/IX-7951 bij de Raad van State, waarin zij wel uitgebreid schriftelijk verslag heeft gedaan van de elementen die volgens haar de rechtsgeldigheid van de haar toegekende weddeschaal bewijzen en van de elementen die de politiezone zouden weerhouden om Anita Vanoppen in haar correcte weddeschaal in te schalen. Gelet op het feit dat de politiezone na een grondige analyse tot het besluit is komen dat geen van die inhoudelijke elementen ernstig is, aangezien geen enkel element een wettige rechtsgrond kan verschaffen aan haar hogere weddeschaal.

-Wat betreft het eerste middel van Anita Vanoppen in voormelde procedure bleek na onderzoek dat er geen enkele juridische basis kan worden gevonden ter verantwoording van haar weddesprong. Dat dit dus een manifeste onwettigheid uitmaakt die voor onbestaande dient te worden gehouden, zodat de politiezone dit nog kan rechtzetten,

-Wat betreft het tweede middel van Anita Vanoppen, bleek dat de politiezone zich steunt op haar eigen onderzoek, op basis van elementen die o.a. werden aangereikt door het auditonderzoek en het strafonderzoek.

-Wat betreft haar derde middel van Anita Vanoppen, blijkt dat de politiezone de schuldvraag en de vraag over eventueel bedrieglijk handelen open en onbeantwoord laat, doch dat dit niet wegneemt dat de foutieve inschaling moet worden rechtgezet wegens de manifeste onwettigheid ervan en om de gelijkheid tussen de personeelsleden te herstellen.

Een essentieel element in dit dossier, met name de kwade trouw van de betrokken personeelsleden, staat niet vast op grond van de beschikbare feitelijke gegevens. Gelet op het feit dat de politiezone Hazodi de bewijslast draagt van kwade trouw indien zij zich daarop wil beroepen, diende uit het gevoerde strafonderzoek -of de verhoren van de betrokkenen- de nodige elementen naar voor te komen die kwade trouw zouden bewijzen.

Bij brief van 20 november 2012, ontvangen op 22 november 2012, bevestigde de heer Arbeidsauditeur aan de politiezone dat hij het strafonderzoek (zowel wat betreft het luik rond de zogenoemde pesterijen, als het luik rond de vergoedingsproblematiek) had afgesloten met een seponeringsbeslissing. Na inzage van het strafdossier, blijkt dat er ogenschijnlijk onvoldoende elementen terug te vinden zijn om de kwade trouw vast te stellen. Dit is te wijten aan het feit dat de arbeidsauditeur geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de inschaling van de

betrokken personeelsleden, waaronder Anita Vanoppen. De auditeur meldde bij mail van 19 december 2012:

"In antwoord op uw mailbericht van 19 december 2012 kan ik u mededelen, dat u waarschijnlijk een volledig afschrift van de strafdossiers met notitienummer A 20110049 en A 20120331 heeft ontvangen. Wat het luik inschalingen betreft in dossier A 20120331 bevat dit dossier niet de verhoren van de dames VERA VRANCKEN, ANITA VANOPPEN, ALBERTINE SAUWENS en MARIE-ANN VONCKX. Het is mogelijk dat deze dames werden gehoord en deze pro justitia's zich in een of meerdere dossiers bevinden die door het parket van de Procureur des Konings van Hasselt werden behandeld. Mijn ambt heeft geen verder onderzoek ingesteld naar de wijze van looninschaling, gezien er terzake geen enkel sociaal-strafrechtelijk beteugelbaar feit kan begaan zijn."

Die vaststelling is bijzonder jammer, aangezien de heer arbeidsauditeur over meer middelen beschikt om dit dossier ten gronde te onderzoeken, dan die waarover de politiezone zelf beschikt. Dit bleek zeer duidelijk naar aanleiding van het verhoor dat de politiezone zelf heeft proberen afnemen van de vier betrokken personeelsleden. Slechts één personeelslid is hierop ingegaan. De drie overige personeelsleden, waaronder Anita Vanoppen, hebben geweigerd om verhoord te worden door de politiezone.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat, gelet op het quasi onbestaande opsporingsonderzoek wat betreft de inschaling en de seponering van het strafdossier, op dit ogenblik onvoldoende elementen voorhanden zijn om de kwade trouw van de betrokkenen aan te nemen. De pijnpunten omtrent de inschaling kwamen echter ook in het strafonderzoek naar boven, die zijn daarin bevestigd. De oorsprong, of het een vergissing was of bewust is niet duidelijk, maar het is wel zeer duidelijk dat het onjuist is.

De politiezone dient de schuldvraag en de vraag over eventueel bedrieglijk handelen dus open en onbeantwoord te laten, doch dit betreft niet de vaststelling van de onwettigheid die vaststaand is. Dit neemt niet weg dat de foutieve inschaling moet worden rechtgezet wegens de manifeste onwettigheid ervan en om de gelijkheid tussen de personeelsleden te herstellen.

Gelet op het feit dat de politieraad van de politiezone HaZoDi de vastgestelde onwettigheid dermate manifest beschouwt dat zij voor onbestaande dient te worden gehouden. Er moet gelijkheid bestaan en personeelsleden kunnen niet voor henzelf afwijkingen op de regel van de gelijkheid bekomen door hoger dan wettig mogelijk ingeschaald of betaald te worden.

Gelet op het feit dat de politieraad, gelet op de resultaten van het strafonderzoek, Anita Vanoppen enkel vanaf de datum van deze administratieve beslissing formeel in haar juiste graad en weddeschaal wil inschalen.

Gelet op het feit dat de politieraad HaZoDi derhalve thans de individuele jaarwedde van Anita Vanoppen dient te herzien en vast te stellen, met ingang vanaf deze administratieve beslissing.

Gelet op het feit dat Anita Vanoppen op 31 december 2001 loonschaal C1 genoot.

Dat Anita Vanoppen op 1 januari 2002 weddeschaal C1A had, met geldelijke anciënniteit 1 januari 1977, jaarwedde 21.188,84 euro.

BESLUIT

OM DEZE REDENEN BESLIST DE POLITIERAAD :

Art. 1

De individuele jaarwedde van Anita Vanoppen, assistent, geboren op 21/09/1961 te Hasselt, wordt niet herzien voor de periode tot 13 juni 2013.

Art. 2:

De individuele jaarwedde van Anita Vanoppen, assistent, geboren op 21/09/1961 te Hasselt, wordt, overeenkomstig het KB van 30 maart 2001 tot

regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten en overeenkomstig het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het KB van 30 maart 2001, herzien en vastgesteld als volgt;

Graad	Weddeschaal	Ingangsdatum	Jaarwedde bedrag
Assistent	C3A.1	13 juni 2013	24.457,38

Met behoud van weddenschaal anciënniteit sinds 1 maart 2012

Art. 3:

Een afschrift van deze beslissing zal aan de betrokkene worden overgemaakt.

Recht van beroep

Deze beslissing kan het voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State.

(...).”.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. De verwerende partij werpt op dat de vordering onontvankelijk is omdat verzoekster geen wettig belang heeft, daar zij het tot stand brengen van een onwettige toestand beoogt.

4.2. Er is geen reden om momenteel over de exceptie uitspraak te doen, aangezien verder zal blijken dat niet voldaan is aan één van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan.

V. Onderzoek van de vordering

5.1. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5.2. Verzoekster voert als “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” het volgende aan:

“IV. BETREFFENDE HET RISICO OP EEN MOEILIK TE HERSTELLEN

XIV- 35.181-11/18

ERNSTIG NADEEL

59. De verzoekende partij lijdt een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel door de bestreden beslissing.

Immers maakt de bestreden beslissing een verdoken tuchtmaatregel uit.

Met name houdt de bestreden beslissing een negatief waardeoordeel in over de verzoekende partij, zonder dat dit oordeel gestaafd wordt met bewijzen, zoals hierboven werd uiteengezet.

Bovendien houdt de bestreden beslissing een terugzetting van graad in van het niveau B naar het niveau C.

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij dan ook gestraft voor haar vermeend foutief handelen tijdens de periode dat het niet-politioneel gemeentepersoneel van de STAD HASSELT zijn overgang heeft gemaakt naar de PZ HAZODI.

Nochtans werd door de PZ HAZODI geen onderzoek gevoerd naar de schuld van de verzoekende partij aan de feiten die de PZ HAZODI haar ten laste legt.

60. Het is ten eerste vaste rechtspraak van Uw Raad dat de tuchtstraf van terugzetting in graad op zich reeds een MTHEN inhoudt (...).

61. Uw Raad heeft verder reeds veelvuldig geoordeeld dat een beslissing een MTHEN kan veroorzaken indien zij een uiterlijk teken van minachting of verdachtmakingen uitmaakt (...).

Ter illustratie heeft Uw Raad reeds het volgende voor recht gezegd:

"5.3.1. Verzoeker roept in essentie een moreel nadeel in.

Een dergelijk nadeel kan in de regel worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietigingsarrest verschaft.

Uitzonderlijk wordt evenwel aangenomen dat het moreel nadeel enkel door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan worden weggenomen of worden vermeden, wanneer daarvoor specifieke redenen gelden, zoals het feit dat de verzoeker het voorwerp is van verdachtmaking, afkeuring of minachting.

Dit is in casu het geval, vermits verzoeker verdacht wordt door verwerende partij van een poging tot het plegen van valsheid in geschriften, van het niet betalen van zijn ledenbijdrage en van het laattijdig betalen van zijn verzekeringspremie. Bovendien wordt hij ervan verdacht dat hij op een 'zwarte lijst' van de banken zou staan, wat zou kunnen betekenen dat hij zijn schulden niet of niet tijdig aflost.

Het is op het eerste gezicht niet voor betwisting vatbaar dat voornoemde aantijgingen en verdachtmakingen een odium werpen op de professionele loopbaan en op het privé-leven van verzoeker, zodat zijn morele integriteit in aanzienlijke mate wordt aangetast door de bestreden beslissing, niet in het minst door de niet-betwiste omstandigheid dat een strafklacht werd ingediend.

5.3.2. Verzoeker blijkt aldus een nadeel te lijden dat ernstig en moeilijk te herstellen is." (...)

Net als in de zaak die aanleiding gegeven heeft tot het hierboven geciteerd arrest, maakt de verzoekende partij in de bestreden beslissing het voorwerp uit van verdachtmakingen en minachting voor niet bewezen feiten.

Dat deze verdachtmakingen een MTHEN uitmaken, wordt nog versterkt doordat zij afbreuk doen aan de besluiten die werden gemaakt in het strafonderzoek dat gevoerd werd op grond van de feiten die de verzoekende partij verweten worden in de bestreden beslissing.

Immers werd in de bestreden beslissing ter herinnering het volgende opgemerkt:

"Bij brief van 20 november 2012, ontvangen op 22 november 2012, bevestigde de heer Arbeidsauditeur aan de politiezone dat hij het strafonderzoek (zowel wat betreft het luik rond de zogenoemde pesterijen, als het luik rond de vergoedingsproblematiek) had afgesloten met een seponeringsbeslissing. Na inzage van het strafdossier, blijkt dat er ogenschijnlijk onvoldoende elementen terug te

vinden zijn om de kwade trouw vast te stellen. Dit is te wijten aan het feit dat de arbeidsauditeur geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de inschaling van de betrokken personeelsleden. De auditeur meldde bij mail van 19 december 2012:

« In antwoord op uw mailbericht van 19 december 2012 kan ik u meedelen, dat u waarschijnlijk een volledig afschrift van de strafdossiers met notitienummer A 20110049 en A 20120331 heeft ontvangen. Wat het luik inschalingen betreft in dossier A201203321 bevat dit dossier niet de verhoren van de dames VERA VRANCKEN, ANITA VANOPPEN, ALBERTINE SAUWENS en MARIE-ANNE VONCKX. Het is mogelijk dat deze dames werden gehoord en deze pro justitia's zich in een of meerdere dossiers bevinden die zich in een of meerdere dossiers bevinden die door het parket van de Procureur des Konings van Hasselt werden behandeld. Mijn ambt heeft geen verder onderzoek ingesteld naar de wijze van looninschaling, gezien er terzake geen enkel sociaal-strafrechtelijk betugelbaar feit kan begaan zijn."(...).

Gelet op de sterk gemediatiseerde omgeving waarin de verzoekende partij zich bevindt (...) zal dergelijke minachting niet behoorlijk kunnen worden hersteld door een jaren later tussen te komen vernietigingsarrest (...).

Bovendien heeft de Politieraad van de PZ HAZODI op 6 maart 2013 besloten om een aantal personeelsleden werkzaam met een gesco-overeenkomst, te benoemen als statutaire ambtenaren in het niveau B. Op die manier zorgt de PZ HAZODI ervoor dat de vacante functies van het niveau B ingevuld worden zodat er op het ogenblik van de nietigverklaring van de bestreden beslissing, geen vacante functies van het niveau B meer zullen openstaan voor de verzoekende partij.

Het risico op een MTHEN staat dan ook vast.

Ook de tweede voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling te mogen bevelen is bijgevolg vervuld.”.

5.3. De verwerende antwoordt in haar nota hierop het volgende:

“64. Verzoekster beperkt het moeilijk te herstellen nadeel in haar hoofdte tot een ernstig moreel nadeel.

Verzoekster beperkt zich eveneens tot een aantal loutere, niet nader toegelichte affirmaties waaruit evenwel niet blijkt dat zij in concreto enig (moreel) nadeel zou lijden waarvan zou kunnen worden aangenomen dat het moeilijk te herstellen zou zijn.

Uw Raad zal hierna dienen vast te stellen dat de door verzoekster opgeworpen argumentatie ter staving van haar moreel nadeel geenszins kan overtuigen. Dat dit des te meer geldt aangezien, volgens vaste rechtspraak van Uw Raad, een moreel nadeel in beginsel steeds herstelbaar is en wel door de morele genoegdoening die een vernietiging oplevert (...). Zo oordeelde Uw Raad bijvoorbeeld in zijn arrest nr. 153.387 van 10 januari 2006:

"Overwegende; [...] dat dienvolgens enkel aandacht moet worden gegeven aan het moreel aspect; dat in beginsel evenwel een moreel nadeel steeds herstelbaar, en wel door de morele genoegdoening die een annulatie oplevert; dat het aan een verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat het in haar zaak anders is [...].

Overwegende dat de andere als beledigend ervaren elementen, subjectieve gevoelens zijn van verzoekster waarvan niet valt in te zien waarom het moreel nadeel niet herstelbaar zou zijn met een vernietigingsarrest; dat bovendien wordt vastgesteld dat die gegevens stelen op beweerd gemanipuleerde cijfergegevens en laakbare uitspraken over haar en waarvan evenmin is aangetoond dat ze het gemeenteraadbesluit determineren; dat een en ander niet veroorzaakt wordt door het bestreden besluit, [...] waarvan men zich overigens mag afvragen hoe een

schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit er aan kan remediëren.” (...)

65. Verzoekster toont in casu allerm minst afdoende aan dat dit, in de voorliggende concrete zaak, anders zou zijn (...). De bewijslast hiertoe rust nochtans op de verzoekende partij (...).

66. Verzoekster beroept er volledig onterecht op dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtmaatregel "terugzetting in graad" zou uitmaken, waardoor zij - in het licht van de vaststaande rechtspraak van Uw Raad - een evident moreel nadeel lijdt.

Dit uitgangspunt is foutief. Zoals in het vierde middel omstandig is uiteengezet, is deze grief bezwaarlijk ernstig te benoemen (cf. supra, vierde middel). De bestreden beslissing kwalificeert immers niet als de tuchtstraf "terugzetting in graad" in hoofde van verzoekster. De bestreden beslissing ontleent - in tegenstelling tot wat verzoekster aanneemt - zijn juridische grondslag in de manifeste onwettigheid van de niveausprong van verzoekster van C naar B, zonder dat hiervoor enige juridische grondslag bestond. Deze manifeste onwettigheid geldt des te meer daar op verweerder, gelet op het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel, de plicht rust alle personeelsleden gelijk te behandelen. Op geen enkele manier oordeelt de bestreden beslissing echter dat verzoekster bedrog heeft gepleegd - er wordt slechts vastgesteld dat het strafdossier dit element niet uitklaarde - of, nog, wordt zij - voor de toekomst - heringeschaald om reden van haar (gebeurlijk) laakbaar gedrag of, nog, met het oog om haar te sanctioneren.

Verzoekster leest aldus ten onrechte in de bestreden beslissing een (verdoken) tuchtstraf.

Het morele nadeel dat zij hieraan koppelt betreft dan ook een onterechte perceptie en vindt dan ook zijn grondslag niet in de bestreden beslissing (...).

Het voorgaande houdt, a fortiori, ook in dat verzoekster volledig ten onrechte verwijst naar de (beweerde) vaststaande rechtspraak van Uw Raad waaruit zij meent af te leiden dat er een evident ernstig moeilijk te herstellen moreel nadeel volgt uit een tuchtmaatregel "terugzetting in graad".

67. Voor zover als nodig, verweerder betwist uitdrukkelijk dat een "terugzetting in graad", volgens de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, een evident moreel moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Het komt daarentegen de verzoekende partij steeds toe het moeilijk te herstellen ernstig (moreel) nadeel in concreto te onderbouwen.

Immers, Uw Raad heeft ook herhaaldelijk overwogen dat een terugzetting in graad als opgelegde tuchtstraf geen aanleiding geeft tot een afdoende uiteengezet ernstig en moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel (...).

In die zin oordeelde Uw Raad bijvoorbeeld in zijn arrest nr. 60.553 van 27 juni 1996:

"Overwegende, wat het moreel nadeel betreft, dat zulks nadeel wordt goedge maakt door de genoegdoening die voor de verzoeker voortvloeit uit een gebeurlijke annulatie van de bestreden beslissing zodat het althans in principe niet moeilijk te herstellen is; dat verzoeker niet aantoon t dat het ten dezen anders zou zijn; dat verzoekers moreel nadeel zelfs niet blijkt te bestaan zonder de aangevoerde onrechtmatigheid; dat immers het geschetste moreel nadeel, gelegen in het feit dat verzoeker de bestreden beslissing ervaart als een veroordeling voor feiten die hij niet zou hebben begaan, niet bestaat ingeval die feiten wel als bewezen moeten worden beschouwd; dat het moreel nadeel bijgevolg niet enkel niet moeilijk te herstellen is, maar te dezen wordt berokkend door de beweerde onrechtmatigheid van de bestreden beslissing en niet door haar onmiddellijke tenuitvoerlegging." (...)

De door verzoekster aangehaalde "vaststaande" rechtspraak van Uw Raad is dan ook in geen enkel opzicht dienstig en ontslaat Verzoekster geenszins om, in concreto, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel omstandig uiteen te zetten dat -

voor haar persoonlijk - gepaard gaat met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dat geldt des te meer aangezien, zelfs in de mate de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als vaststaande rechtspraak zou aanvaarden dat er bij een "terugzetting in graad" als tuchtstraf sprake zou zijn van een "evident moreel nadeel" voor de betrokkene (quod non), Uw Raad, na analyse van de geciteerde rechtsspraak, dit moreel nadeel eerder koppelt aan de vaststelling dat een betrokkene - bij wijze van tuchtstraf - een lagere functie-inhoud wordt opgelegd, wat voor de betrokkene "vernederend" kan aanvoelen.

"[...] dat, wat het morele nadeel betreft, de opgelegde straf, de tweede in de hiërarchie van de straffen vastgesteld bij artikel 89, § 1, van het administratief statuut van de postambtenaren, vernederend is in het beroepsleven, in het bijzonder omdat verzoeker daardoor zijn leidinggevende functie verliest en zich tot uitvoerende taken moet beperken; dat de omstandigheid dat verzoeker die vernedering moet ondergaan tijdens de duur van de procedure nietigverklaring tot gevolg heeft dat dit morele nadeel moeilijk te herstellen is (...)" (...)

Deze situatie is in casu allerm minst het geval, nu de tenuitvoerlegging van bestreden beslissing (althans minstens op dit ogenblik) louter tot gevolg heeft dat verzoekster wordt ingeschaald in het correcte niveau en de hierbij horende weddeschaal, namelijk C 3 A1. Dit is des te meer het geval, aangezien verzoekster al sinds 1 juni 2010 structureel werd gedetacheerd naar het arrondissementeel informatiekruispunt van de Federale Politie te Hasselt.

68. Aldus, zo verzoekster al een (ernstig) nadeel zou lijden door de bestreden beslissing, is dit nadeel op vandaag dan ook louter financieel te noemen.

Het is echter vaste rechtspraak van Uw Raad een louter financieel nadeel in beginsel steeds herstelbaar is (...), tenzij bijzondere redenen worden aangevoerd waaruit blijkt dat dit wel het geval is. Uw Raad oordeelt immers dat een financieel nadeel, hoe dat ook wordt omschreven, in principe steeds goedgeemaakt kan worden middels een annulatiearrest en de daaruit voortspruitende vordering tot schadevergoeding voor de burgerlijke rechtbank (...).

Verzoekster voert in casu geen enkel argument aan die Uw Raad zou doen kunnen nopen in andere zin te beslissen. Voor zover als nodig is bezwaarlijk aan te nemen dat door de bestreden beslissing verzoekster levensstandaard en dat van haar gezin als desastreus zou kunnen worden bestempeld (...).

69. Verzoekster voert daarnaast aan dat zij een ernstig moeilijk te herstellen moreel nadeel lijdt, nu zij in de bestreden beslissing "het voorwerp uitmaakt van verdachtmakingen en minachting voor niet bewezen feiten". Zij oordeelt dat deze verdachtmakingen jegens haar des te sterker als een morele nadeel gelden, nu zij afbreuk doen aan de besluiten van het strafonderzoek.

Deze argumentatie kan evenmin overtuigen.

70. In de motivering van de bestreden beslissing "verdachtmakingen en/of minachting" zien betreft een louter subjectieve lezing van verzoekster die, zoals hoger omstandig is vermeld, op geen enkele redelijke grondslag is gebaseerd.

Integendeel. Wederom kan worden benadrukt dat verweester - na een gedegen onafhankelijk en zorgvuldig onderzoek - de bestreden beslissing heeft genomen, gelet op de vastgestelde manifeste onwettigheid bij de inschaling van verzoekster bij de overdracht van het personeel in 2002 en mede om de gelijkheid van de personeelsleden te eerbiedigen. Indien het verweersters bedoeling was om verzoekster daarentegen te beledigen en/of te beschuldigen, zou er dan ook ten aanzien van betrokkene een andere (en meer nadelige) maatregel zijn getroffen. Minstens zou uit de motivatie van de bestreden beslissing duidelijk af te leiden zijn dat verzoekster teruggezet wordt in graad wegens de haar toegerekende "bedrog en fraude".

Dit is niet het geval. Er is geenszins sprake van een ernstig moreel nadeel voor

verzoekster.

71. Overigens, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekster een nadeel moet ondergaan doordat zij onterecht verdacht wordt van niet bewezen feiten, is op te merken dat deze publieke perceptie niet voortvloeit uit de (tenuitvoerlegging van de) bestreden beslissing. Het (beweerde) morele nadeel van de "verdachtmakingen" kan dan ook niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wettigen.

Op grond van vaststaande rechtspraak van Uw Raad moet immers een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat dit nadeel moet voortvloeien uit de bestreden beslissing als zodanig en niet uit andere akten of handelingen.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel als voorwaarde tot de schorsing van de tenuitvoerlegging mag derhalve niet terug te voeren zijn tot eerder genomen of nog te nemen beslissingen (...)

Dit is ten dezen wel het geval.

72. Immers, er kan met verweerster worden vastgesteld dat de negatieve berichtgeving rond de klokkenluiders, waaronder verzoekster, reeds dateert van ruim een jaar vóór de datum van de bestreden beslissing en, overigens, is aan te nemen dat de media op vandaag dan ook al duidelijk "verzadigd" is.

Het door verzoekster aangevoerde moreel nadeel blijkt dan ook (minstens reeds grotendeels) ondergaan, waardoor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar geen enkel voordeel kan opleveren. De bestreden beslissing is evenmin de oorzaak van het (beweerde) morele nadeel dat zij lijdt door de "verdachtmakingen voor niet bewezen feiten". Het (beweerde) morele nadeel zal overigens niet ophouden door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zodat de schorsing Verzoekster voorts geen enkel voordeel kan opleveren.

Anderzijds, uit de door verzoekster voorgelegde persberichten blijkt ook dat, zo er door de mediatisering van deze zaak al een publieke perceptie gekoppeld zou worden aan de bestreden beslissing tot herinschaling, deze perceptie in hoofdte van verzoekster zelfs eerder "positief" te noemen valt. Verzoeksters raadsman S. MARY verklaarde overigens in de weekendeditie van het Belang van Limburg van 22 en 23 december 2012 uitdrukkelijk dat zijn cliënten "na een lange strijd toch gelijk gekregen hebben" (cf. stuk 25 van de stukkenbundel van verzoekster). De teneur van de persartikelen, ten tijde van de bestreden beslissing, is dan ook geenszins van die aard om verzoekster beweerde ernstig moreel nadeel aan te tonen.

Het is dan ook irrelevant te verwijzen naar de sterk gemediatiseerde aard van deze zaak om het morele nadeel te onderbouwen.

73. Evenmin is verzoeksters bewering dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen vacante functies van het niveau B meer zullen openstaan (gelet op de beslissing van de politieraad van 6 maart 2013 om een aantal personen werkzaam met een Gesco-overeenkomst te benoemen als statutaire personeelsleden in het niveau B) relevant.

Deze bewering is louter hypothetisch en vormt geen enkel argument om een moeilijk te herstellen ernstig (moreel) nadeel te staven.

74. Concluderend, verzoekster blijft flagrant in gebreke blijft aannemelijk te maken c.g. concreet aan te tonen dat - door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing - zij ernstige, laat staan tevens moeilijk te herstellen, nadelen zal ondergaan."

5.4. Verzoekster voert aan dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig

moreel nadeel lijdt. Een moreel nadeel kan in beginsel goedge maakt worden door de morele genoegdoening die een vernietigingsarrest verschaft, tenzij verzoekster aantoont dat er bijzondere omstandigheden zijn die de Raad er zou toe aanzetten anders te oordelen.

5.5. Verzoekster voert aan dat zij ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel lijdt omdat deze een verdoken tuchtmaatregel is die een terugzetting van graad inhoudt. Op het eerste gezicht althans, dient besloten te worden dat de bestreden beslissing een louter administratieve rechtzetting van verzoeksters onjuiste inschaling van de weddeschaal inhoudt. Uit de bestreden beslissing kan niet op het eerste gezicht afgeleid worden dat zij omwille van tuchtrekenen is genomen om verzoekster te sanctioneren voor foutief gedrag. Het door verzoekster aangevoerde moreel nadeel omwille van een verdoken tuchtstraf lijkt dan ook feitelijke grondslag te missen.

5.6. Verzoekster voert aan dat zij een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel ingevolge de bestreden beslissing lijdt, doordat er “verdachtmakingen en minachting” uit blijken voor feiten die niet bewezen zijn. Verzoekster toont in haar verzoekschrift geen enkele concrete zinsnede aan waaruit “verdachtmakingen en minachting” blijkt. Aangezien er in de bestreden beslissing geen “verdachtmakingen en minachting” te vinden zijn, is de bestreden beslissing dan ook niet in tegenspraak met de besluiten van het strafonderzoek. Ook hier ontbreekt feitelijke grondslag.

5.7. Verzoekster stelt ook dat het moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel moet gezien worden “gelet op de sterk gemediatiseerde omgeving” waarin zij zich bevindt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze enkel beoogt voor de toekomst een onwettige toestand ongedaan te maken, zonder dat daarbij uitspraak wordt gedaan over de schuld of verantwoordelijkheid van verzoekster voor het tot stand komen van deze onwettige toestand. De Raad van State kan de tenuitvoerlegging van een beslissing niet schorsen omdat de media die beslissing verkeerd interpreteren met een verkeerde perceptie als gevolg.

5.8. Verzoekster voert ook aan dat er op het ogenblik dat de Raad van State uitspraak ten gronde doet geen vacante functies van het niveau B meer zullen open staan. Dit is echter een loutere hypothese. Uit niets blijkt dat verzoekster op dat ogenblik geen functie in het niveau B zal kunnen opnemen.

5.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar berokkent niet aantoot. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen